

REGÉLŐ.

Pesten csütörtökön december 24^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Egy burnótszelenceze története.

(Vége.)

A' fekete ember fáradhatlan volt Yorick szendesége és szívjósága rajzolatában; úgy beszélt, mintha maga volt volna a' szegény ferenczi, kinek halálát Yorick olly érzékenyen kesergi; pillantatában olly sok jó akarat, hangjában olly mély és őszinte szívesség volt, hogy én, ki természetből nem egészen márvány szívű valék, az elérzékenyülést felcsirázni éreztem keblemben, 's végre könnyűzni kezdtem.

Alig látá emberem szavainak e' hatását, megragadta kezemet, 's lelkembe ható hangon mondá: „Hogyan ifjú ember, ön egy regény, egy költött történet felett, mellynek személyei soha nem éltek, könnyűzik, és ma reggel még is olly emberieílenül bánt szolgájával?”

E' szemrehányás máskor mulhatlanul előidézendette durvaságot, most azonban nem tudtam rá felelni.

„Nem tudta ön, hogy karja sérült?”

„Sőt többet tudtam — felelém. — Azt t. i., hogy ő e' karját veszélyesen kimarjitotta, mi közben éltetemet menté - meg; mert keves hét előtt, gyors segélye nélkül, halálos bukást tettem volna.”

„Ah uram, 's még is annyira megfeledkezheték!”

„Dühömben, hirtelen fellobbanásomban keveseltem az egyes ütéseket. Tudtam, hogy e' helyen legérzékenyebben sérthetem; azért követtem - el, mi történt.”

A' szikár fekete férfi elfordult tőlem e' szavaim közben, és soká hallgatva nézett üres poharába. Én borral akartam azt ismét megtölteni, de ő sebesen félre rántá, 's e' mellett tenyerét homlokán voná végig, mint ki valamit erővel akar feledni.

„De milly balga vagyok én, hogy ezt önnek beszélem. Hisz ön nem orvos, 's szolgámon, ha csakugyan megsértettem, úgy sem segíthet.”

„Vagy igen — felelt a' fekete, keserű mosolylyal — orvos vagyok. De én nem a' külső hanem belső embert tudom csak orvosolni.“

Ezt nem értettem.

„Örömmel gyógyítnám-meg önt is“ — tévé hozzá, 's e' közben élesen 's jelentéstele függtek rajtam szelid szemei.

„Engem? — kiálték bámulva — hisz' nekem semmi bajom.“

„Még is van valami — válaszolt a' fekete. — Ön nem bir Yorick szelidségével 's önmegtartóztatásával; különben nem teendé azt, mit ma reggel isszonyynyal szemlélttem.“

„Igaz — felelém megütődve — Yorick azt nem tette volna“

„S ha teendé is — kiálta a' fekete — jövő pillanatban már megfogta bänni tettét, 's erősen elhatározandotta magában, hogy a' gyermekes dühnek illy baromi kitörését többé maga felett urrá lenni nem engedí.“

„O, mi azt illeti, majd adok ama semmire kellő Andrásnak egy csomó pénzt — válaszolék könnyen — 's ezzel minden ismét rendén lesz.“

„Az még nem elég — monda erkölcsapológóm. — Ön maga magát is tartozik megbüntetni, 's erre nézve ajánlom e' szaru-szelenczét. Önnek ajándékozom. Csekély értékű ugyan, de azon lelki éretnyek, melyeket nehéz arannyal sem vásárolhatunk-meg, e' kis térbe szorítvák. Valahányszor ön e' szelenczét elővonandja, emlékezzék a' ma reggeli történetre. A' szegény tört' karú András élénken lépend ön lelke elébe, de vele egyszersmind a' nemes szívv Yorick, 's végre encsekélységem is, 'S az emlékezeteknek vég-eredménye az leend, hogy heves vérének több, maihoz hasonló vad és szenvedélyes kitörésétől óvakodni fog, 's én és Yorick árnyéka nem is kívánunk többet. Fogadja-el ön e' szelenczét!“

Kezembe nyomta, 's a' vendégszobából eltűnt, mielőtt a' reám nézve olly különös eseménynek folyamátára még csak gondolni is időm volt volt volna. Ott ültem, 's a' szelenczét gépíleg forgattam ujjaim között, mint ollyan, ki álmában tesz valamit. Azonban az ajándék értelme mind világosabb lön előttem. Desenkinék sem szólltam felőle, 's csendesesen távoztam azon helyről, hol olly szelid de még is hatásos feddést kaptam. A' szelenczét magam tettem a' bőröndbe nehogy András meglássa.

Szégyenemre meg kell vallanom, hogy már más nap majd egészen elfeledtem a' történetet. Ugy látszik, mintha még nem érkezett volna el azon időpont, melyben érezni tanuljak. Ez idő is eljött, midőn három év mulva esetlegesen András lakába léptem. Andrást amaz eset után nem sokára elbocsátám szolgálatomból, 's ő megházasodott.

Három év sokat tesz az ember életében, különösen, ha e' három év az erkölcsi kifejlődés korába esik. Én ez idő alatt gondolkodni, elmélni, hasonlítani tanultam, 's nem valék olly durva, mint az előtt. András színtelen örömmel fogadott; háztartása szegény volt, de neje ipara 's ön becsületes munkássága által nem egészen áldás nélküli. Andrásan némi zavarodást vettem észre. A' látogatás késő estve történt; a' szobában sötét volt, és midőn gyertya gyújtaték, szántsándékosan az árnyékba vonult. Nem sokára valamelly alkalmat használva, a' szobából kiosont. Nejéhez fordultam kérdeve: „sok dolguk van kendteknek, ugy-e?”

„Hja, mit csináljon egyebet az ember? A' kis család évenként szaporodik, 's a' kereset nem éppen legdúsabb. Igaz, hogy többet is kereshetnének, ha Andrásnak ama baja nem volna.”

„Micsoda baja?”

„Na, hogy csak egy karja van. Eleintén sok fáradságába is került, míg a' baljával dolgozást megszokta.”

„András elveszté karját! — kiáltám majdnem rikoltva — 's micsoda alkalommal asszony?”

„Azt nem tudom, mert soha sem akará megmondani.”

A' kis kunyhót odahagytam; a' föld égett lábaim alatt. Egyszerre tisztán állt előttem minden szerencsétlenség, melynek szerzője valék! Tehát én tettem nyomorékká! 'S mi szorgalmasan óvakodott azt velem észrevétni! mi több, még neje előtt is elhallgatta. 'S ezen kar, mellytől én a' legégbekiáltott baromiség által fosztám meg, éltem mentője volt! O mi nyomorult megvetésre méltónak tetszettem e' pillanatban enmagam előtt. Milly rohogva lángolt fel bennem az igaztalanság tüze! Szegény András! eleget tehetek-e neked valaha? Feledtethetem-e veled valaha a' szívtelenség hálátlanságát, mellyet nálam szenvedél? Milly szörnynek tetszhetem én szemeid előtt! Milly leverő nagylelkűséged, melylyel szégyenemet palástolád! Ez óráról soha sem fogok feledkezni.

Első, mit tettem, a' szaru-szelencze előkeresése volt, 's láttára élénken emlékeztem minden szóra, mellyeket akkor amaz idegentől hallék. Most termékeny földre találtak szívemben. Azonnal elhatározám, bűnhődésül arany szelenczémet elrejteni, 's mind addig a' Lorenzo - szelenczét használni, míg valami nemes tett által sikerülend vétkemnek eltörlése. Hogy pénzt adtam, mit a' büszke András még nem is akart elfogadni, nem tartám áldozatnak 's töredelmeségnek.

Tizenöt év mult; én hadi szolgálatba léptem, 's az éppen kitörtt háború elég munkát adott. Nem messze hazám határaitól csatát vívtunk; felekezetünk lön győztes, de a' győzelem sok sebesült-

tünkbe került. Én is az utóbbiak között valék; egy gömb karomat zuzta-meg; veszélyes műtételt kelle kiállanom, mely azonban szerencsésen végződött. Én néhány órányira a' főhadiszállástól egy faluban maradtam, hol legjobb ápolásra találék. Egy estve, midőn a' repkénnyel körülindázt az ablaknál ülnék, csapat katonaság tűnt szemembe, közepette foglyot vezető. Megszóllitván őket, tudomra esik hogy a' hadi törvénynek egy szökevényt akarnak kezébe szolgáltatni. Illyesmi nem ritka eset volt, 's azért éppen közönyösen elfordulni akartam, midőn kalandozó pillantatom a' fiatal bűnösre esik, kinek arczvonalmái nekem igen ismereteseznek tetszetek. E' pillanatban ablakomhoz rohan az ifjú 's kér, szabadítsam-meg. Ő Andrásom fija. Kérdésemre, mi készítette e' hibás lépésre, könnyűk között vallotta-meg, hogy honn, születése helyén valaki beteg, 's ő csak néhány órára lopta-el magát. Éppen visszatérőben volt már, midőn elfogták.

, Valót szólsz? — kérdém tőle.

Az ifjú reám nézett, mintegy bámulva, hogy szavaiban kételkedhetem. Andrásom hű, csalárdság nélküli tekintete volt.

, Ki beteg honn? — kérdém tovább.

Az ifjúnak nyelve elállt; maga elpirult, és lesütött szemekkel meredt maga elébe.

„Ha most meghalnom kell — kiáltá — illy fiatalon elhalnom ki fogja apámat öregségében gyámítani? Anyámat sir fedi; egész reménye bennem van, 's ah, még egy valakinek reménye is én vagyok!“

, De hát mit segíthetek rajtad én? — felelék. — A' törvények szigorúságát olly jól ismered, mint én.

„Ah, igen, ismerem. Velem nem sokat bibelődnek. Bekötik szemeimet, egy halomra térdeltetnek; a' jövő napot nem fogom már látni.“

E' szavak közben reszketett, 's könnyűi bőven hullottak. A' szerencsétlen még egy ideig ablakom előtt állt; puskaagyakkal kelle tovább mozditani. Menet közben, még az utsza végéről is, esengve nézett vissza reám. E' kép nem akart lelkem elől tűnni. Alunni akarék, de nem tudtam. Hiába mondogatám magamnak, hogy az ifjú megszabadítása lehetlenség. Már nehányszor tollat ragadtam, a' tábornokhoz irandó; de mielőtt levelem kézbe jut — gondolám — azon sebesség mellett, mellyel háború idején a' kivégzések végre hajtottak, a' boldogtalan megszűnt élni. Azután levelet könnyen félre vetnek; irott szóra jobbadán keveset szoktak ügyelni. Csak egy mód által vala szabadulás eszközölhető: ha magam a' főhadiszállásra lovaglok. Az orvost hívtam; ez szobámba lépett.

„Mit gondol ön — kérdém a' belépettől — megbir-e sebem pár órányi lovaglást?”

„Milly vakmerőség! — válaszolt az öreg — ön lovagolni akar? mi több éjjel, e' nedves hideg időben?”

„Én azt kérdém öntől, megbirja-e sebem a' lovaglást?”

„Nem fogja megbirni: ön elveszti karját!”

„Meg kell birnia — kiáltám rögtöni elhatározással, mi közben órámat rántám elő. — Itt egy emberélet forog kérdésben. Igazítsa meg ön a' kötést, a' többit bizza reám.”

A' tisztes ősz látván elhatározottságomat, 's hallván az: „itt egy emberélet forog kérdésben” felkiáltást, mely szívére hatott, szó nélkül fejét rázta, 's míg ő a' seb bekötésével foglalkodott, megparancsoltam, hogy nyergeljenek. Óranegyed múlva nyeregben 's a' főhadiszállásra vezető uton voltam.

Mire hosszasan elősorolni, mit tettem, mit szóltam? Elég, hogy Andrásom fíját sikerült megmentenem. Mig szenvedélyesen valék munkás, nem éreztem a' fájdalmat; de midőn visszatértemben lelkem hullámvetései csillapultak, szegény testem érzékenyen emlékeztetett rá, miképp' vele pogányul bántam. Karomban a' leszilajabb fájdalom dult. Az öregnek szava: „ön elveszti karját!” folyvást fülemben csengett. — Jó, így nem tartozuuk egymásnak, Andrásom!

A' dolog szerencsésebben ment, mint gondolám. Becsületes orvosom ritka ügyessége fölépitett, 's megmenté karomat, mely ez időtől azonban kissé meredt maradt. Egyedüli büntetésem, melylyel az ég fenytett, hosszú nyavalygás vala. Üdvös fenyték. Midőn a' kinágyról fölkeltem, az ifjúság kemény kérge lefoszolva volt rólam embertársam szenvedéseit érzém, mert magam is szenvedtem. Sőt barátim azt erősíték, hogy utóbb kissé lágy szívű is lettem; e' felett vitakozni nem akarok.

Midőn az orvos megengedé, úgyamnál láttam Andrásomat 's fíját. Térdre hulltak, 's kezeimet csókokkal özlélék-el. Az ifjú mellett, szemérmesen visszavonulva, csinos leányka állt. Nem kelle kérdésnem, mi viszonyban áll az ifjúval. A' fiú e' leányka miatt vete-medett ama balga lépésre; e' leányért állotta - ki a' halál félelmeit. Én megáldottam a' frigyét, 's tudjátok barátim, kik e' lapokat olvassátok, minő kéjt szereztem magannak? Mennyei kéjt, megbecsülhetlen jutalmat. A' szaru-szelenczét ismét bőrröndbe rejtém, 's tizenöt év multán újra arany szelenczét hordoztam. Maga az erény volt, így okoskodám entetszelgő balga, mely nekem e' szelenczét ajándékozta. Semmi fejdelemtől sem érkezhettek illy megtiszteltetéssel 's ohajtva. Az első szippantást, melyet belőle vettem, olly harsány neszszel tömtem oromba, hogy bajtársaim megütödvé néztek egymás-

ra; mert azt hitték, én is a' többi balgának szokását vettem-fel, kik Fridrik királyt, korának legnagyobb burnótosát, akarják utánozni.

Ez időtől nem hordoztam a' szaru-szelenczét; valóban nem is volt reá szükségem. De szentül megőrzém azon könyvvvel együtt, melyben Jacobinak levele áll. Tudom ugyan, hogy korunkban ily-lyesmi nem kedvelnek; ifjú uracsink „érzelgésnek“ nevezik; de véleményem szerint elég jó, ha egy szaru-szelencze jobbulásunkat eszközi.

Sternberg után

Pusztay

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hírszekrény. — Dec. 17-ki délután elállván a' hófergeteg, azon este-ve csikorgós fagy kezdődött, mely nagy hidegnek a' 18-kán este lebecsát-koztott igen-igen sűrű köd némileg utjába vágott. — A' 19-ki lágyabb időt estve ónos eső követte, mely másnap délig tartta; ezt ismét 20-kán éjjel erős északnyugoti szél. — A' Dunán átkelés csak kis lélekvesztőken történt ez utóbbi napon is a' pesti halpiacson alól. A' pesti hid körül csaknem fél Du-náig terjedt már a' parti jég; a' sűrű jégzaj igen lassan sompolygott lefelé. Reá következett éjjel a' jég megállott, de oll gyenge, hogy az embereket csak kis sajkákon vonhatták. — Nemzeti színházunkat, mint értettük. ez év végeig az országos színészeti biztosság az eddigi igazgatóság kezére biz-ta. Új esztendő elejétől kezdve azt egy különös választmány, mely gr. Rá-day Gedeon, h. Orczy, a' Pest megyei alispány, 's Pest városi főkapitányból álland, fogja igazgatni. Az országos biztosság dec. 20-kán berekeszté mos-tani üléseit, 's ezeket csak jövő évi febr. 15-kén folytatja ismét, a' midőn színházi igazgatót is fog választani, ki a' színházi kormányt csak husvét után veszi által. — Sajnosan közöljük azon hírt, hogy Schodelné assz, kinek szerződési határideje még a' mult hónapban telt-ki, nemcsak hogy nemzeti színpadunkon (ennek kipótolhatlan kárára) többé nem lép-fel, hanem Pestet 's hihetőleg hazánkat is végképp' elhagyja. — Ki nemzeti színházunk létén, gyarapodásán minden tekintetben képes volt örövendni, ki annak minden oldalú népszerűséget ohajtani szeretett, egykedvüleg nem veheti e' veszte-séget, melyet színházunk pénztára igen érezhetőleg fog szenvedni; mert azt mással pótolni nem olly hamar leszünk képesek. Minkné assz. és Schebest k. a.-nak eltávozásuk a' pesti német színházról olly sebet ejtettek ezen, mel-lyet mai napig sem lehetne orvosolni (Pedig ezt pártfondorkodásoknak kellett tulajdonítani.) Azonban a' magyar színpad nyert mellette: most hihető-leg megfordítva lesz.

TERMESZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Nyugotindiai víza - hólyag. Gangesben, a' Hindostanok szent folya-mában, kevés idő előtt egy halat találtak, melynek hólyaga kitűnő jelességű. E' percztől óta a' halak eme nemét hevesen kezdék fürkészní, 's már is mu-tatkozik, hogy e' haszonteljes czikk tetemes kiviteli-kereskedést vonand ma-ga után.

A' madia sativa újabb időkben legsikeresebb olaj-ültetvénynek mon-datik. Éppen e' növény egy más lap szerint szaga által a' nyalánk nyulakat

szántó - földektől eltávolítja, 's egy harmadik lap bizonyítása szerint a' madia sativa kitünőleg jeles gyógyszer a' veszettség ellen.

Ellenméreg. Marcellin Duval és Orfila urak több kísérlet után tapasztalák, hogy a' cukor minden ismert ellenméreg közül a' leghathatósab. Hiteles tudósítások következtében krispan által megmérgezett több személy, mellyekben a' méreg hatása hányás, rágás 's a' t. által mutatkozik, cukros vízzel, vagy szilárd cukorral megmenteték.

Himlő pusztítása Londonban. Eme kivált a' nőktől félt gonosznak pusztítása jelenleg Londonban redkívül dühösködik annyira, hogy a' hatóságok figyelmét magára voná! Naponként legalább öt egyed hal-meg e' betegség következtében.

B—gh. J.

KÜLÖNFÉLE.

Hyrkania. Ezen tartomány némelly vidékei a' legboldogabb vidékeknek nevezetnek, mi nem is lehet egészen hiú állítás; mert valóban sok helyen a' legkedvesb gyümölcsöt annyi mennyiségben termi-meg, mennyiben egy része sem a' földnek. Ugyan is azt állítják, hogy ott minden szőlőtő egy jó pintbort ad. Minden fügefa tíz véka gyümölcsöt terem. A' mag, melly aratás alkalmával kihull, és a' földben marad, új vetés gyanánt szolgál, 's jövő évre ismét a' leggazdagabb aratással kecsegteti a' földesgazdát. Ezen tájékon tenyésznek valami tölgy nemű fák, mellyeknek leveleiből a' méznek egy neme szívárogi, 's a' lakosoknak nagy hasznukra szolgál. Láthatni náluk apró szárnyas bogarakat, mellyek különös szépségűek, 's valamennyire hasonlítanak a' mi méheinkhez. E' bogarak szintén mézet és viaszt szedegetnek a' réti 's erdei virágok kelyheikből, mit azután gondosan elrejtnek a' sziklahasadékba, vagy fák üregeibe, mellyeket a' zivatar hasogatott-szét. — Ha ez mind igaz, akkor valóban boldog vidéknek lehet nevezni Hyrkaniát! — Nem volna rossz megkísérteni a' szerencsét! Hát ha a' mi elhullott magvaink is ígérnek egy új aratást minden munka nélkül.

J. G.

Az abyssiniai nő, kiről nyilvános lapok gyakran emlékeztek, 's kit Pückler-Muskau herczeg keleti utazásaiból magával hozott, Muskauban hosszas betegeskedés után öszhő 27-én mult-ki. Temetése szövétnekek fényénél bányászoktól kísértetett, 's a' halotti beszéd a' protestansok templomában, a' herczeg jelenlétében mondatott.

Különös osztálya a' vadászoknak. — A' huros-madár-vadászok nagy számmal találhatnak Marseille-ben, kik sem lóháton, sem gyalog, hanem ülve vadásznak. Hajnal hasadtakor felkel a' vadász, 's reggeli öltözet, lábtűk, hálóköntösben, és sipkában a' vadászat helyére megy. Készülete egy puska, journal és könyvekből áll, mellyeket olvasni szokott, mialatt marta-lékát várja. Ezekkel ellátva kertjén átmegy, 's kis lombokból készült gunyhóba lép; itt kényelmesen karszékre ül; előtte fekvő puskája egy kopasz fának tetejére van irányozva, melly méltóságosan áll a' sátor előtt, mellyet a' vadász lesnek szok nevezni. A' fa tövénél több kalitka található, bennük fogoly-madarak; 's ezeknek éneklésükkel a' szabadban repkedőket oda csalogatják. Hogy a' csel annál tökéletesb legyen, a' vadász pipot tart kezében, melylyel a' huros madarak éneklését utánozza. Időről időre ily madár leül a' fára; a' vadász elsüti fegyverét, akár talál, akár nem; ismét nyugalmasan leül; folytatja olvasmányát, míg ujra lőnie kell. Négy vagy öt óra mulva, miután a' folyóiratokat 's a' t. végig olvasta, visszatér lakába, négy vagy öt darabból álló zsákmányát magával viszi, mellyeket délre szokott elemésztani.

Igazság kiszolgáltatása Persiában. Egy hölgy — így beszéli bizonyos francia — ki az utóbbi persa követségben részt vőn, szeretője segédével férjét meggyilkolá. Mindketten fogságba tétettek; a' kedves megvallá büntetett, de a' hölgy tagadá, 's mennyire lehetett, védelmezé magát. Mindazáltal elítéltettek, 's pedig arra, hogy élve földbe ásattassanak. A' szerető gazdag volt, 's az által szabadtítá-fel magát a' haláltól, hogy a' törvények értelme szerint ama kiszabott pénzmennyiséget lefizeté, melyet agyon ütésért fizetni kell. A' szerencsétlen hölgy a' büntetés helyére vezetteték. Itt a' kormányzó sátort üttetett neje számára, hogy ez a' szörnyű látványt szemlélhesse, 's épületes példát vegyen. A' sir a' leendő áldozat láttára megásaték. Hat lábnyi mélynek kellett volna lennie; de minthogy ez bizonynyal sok munkába került volna, csak két lábnyi mélyre ásatott. E' szomorú készülétek idejekor megjelentek a' mollah-ok, 's kérték a' kormányzót, kegyelmezzen meg a' szerencsétlen hölgynek. — „Fizessetek kétszáz tomant (650 tallér) — felelt az érdemes férfiú — 's a' hölgy tettek!” — Mivel kisem jelent-meg, 100-ra szállítá a' váltságot, 's elvégre 50 tomanért kínálta a' nélkül, hogy vevőt talált volna. Ezután az ítélet végbe ment. A' bakó a' nőnek kezét összeköté, 's őt felemelvén, sirba fektetve, földet hányt rá, 's egy óranegyed mulva esendesen füstölt pipájából a' hűvös sirdomb felett ülvé, melly az áldozat magányos sirján emelkedett.

Halottak napja Parisban. Hogy a' roppant Seine-városban minden józanabb ünneplésre még ki nem halt az érzés, bebizonyult, midőn a' „père-Lachaise”-ben a' halottak napját ünnepelték. A' jelenvolt személyek száma mintegy 40.000-re terjedett. 2000 minden nemű kocszi-állomásolt környékén; 20.000 franknyi virág és koszorú kelt-el e' napon. E' buzgó ajtatosság nyilvánításától honi fővárosunk népsége sem maradt-el; mert több ezer embert, többnyire nőneműből, leheté szívemelőn ajtatoskodva látni a' pazar-fényben uszott, szám nélküli viasz-gyertyák világától fénylett pompás belvárosi sir kertben.

B — gh J.

Figyelmeztetés. — *E' lapok jövő fél évi folytatására folyóiratunk t. cz. 's minden rendű pártfogóitól már elfogadjatik az előfizetés. Kérlettelnek tehát tisztelettel, hogy rendelkezéseiket minél előbb és pedig még e' hónap folytában annál inkább megtenni méltóztassanak, mivel a' csak dec. utolsó napjaiban vagy jan. elején beküldendő borítékok nyomatása nem történhetik-meg azonnal a' vett rendelés után. Ez oka, hogy az így elkészett t. cz. előfizetőknek folyóiratunk első számaival csak későbbben szolgálhatunk, és így rendes olvasóink felbeszakadás nélkül nem vehetik lapjaikat. Előfizethetni mind a' cs. kir. postahivataloknál mind Pesten a' kiadó hivatalban. Lakjaikat változtatók ez utóbbinál legbiztosabban tehetik rendelkezéseiket.*



Az ünnepek miatt jövő vasárnapon Regélő nem jelenik-meg.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiácson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 453.